

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.

Alle bezendingen van brieven, autouwen, geld, enz., moet getrukt zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

En halst afzonderlijk, 30 centimes.

De aankondigingen, per drukkings, 15 centimes.

De rekamen, per drukkings 25 centimes.

TONGEREN, DEN 29 JANUARIJ.

De runderpest in Limburg.

De schrikkelijke runderpest heeft baren inval in onze provincie gedaan. Zij is uitgebroken in de stallen van twee stokers te Hasselt. Alle maatregelen zijn genomen om de plaag in de twee aangetaste stallen te beperken; doch dit moet onze landbouwers niet teennemaal gerust stellen. Zoo men niet, in alle gemeentens, alle mogelijke voorzorgen neemt om de dreigende kwaal af te weeren, dan is het grootelijks te vrezen dat de runderpest haar afschuwelijk bezoek zal afleggen in alle steden en dorpen onzer provincie. Iedere gemeente moet maatregelen nemen om de besmetting van haar grondgebied af te keerden. Zooals M. de gouverneur van Limburg het in eenen zijner laatste omzendbrieven zeide: men moet zich niet steunen op de behoedmiddelen door anderen gebruikt, maar men moet zelve waken om de oorzaken van besmetting te verwijderen. De bewaking der stallen moet onophoudend zijn; men moet zich wel wachten van er, zelfs maar tijdelijk, beesten te laten inkomen waarvan de oorsprong niet goed bestatigd is of die uit verdachte plaatsen komen; want de minste aanraking van gezonde beesten, met degenen komende uit aangetaste plaatsen of zelfs met personen die met zieke beesten omgegaan hebben is voldoende om de ziekte te doen losbreken.

Die voorzorgmaatregelen kunnen somtijds wel wat lastig vallen, doch men moet goed weten dat in die voorzorgen het eenige middel gelegen is om de schrikkelijke plaag te keer te gaan. Elke gemeente, elke landbouwer, elke inwoner moet zich gedragen volgens de voorschriften der overheid, die geen middel verwaarloosd om onze landbouw te vrijwaren tegen eene plaag die aan de landbouwrijverheid en aan 's lands rijkdom onberekenbare schade kan veroorzaken.

De gemeente raad van Tongeren heeft zich gisteren vergaderd om de dringendste maatregelen te nemen ten einde de inval der runderpest in onze stad te beletten. De volgende beslissing is met eenparige stemmen genomen.

Art. 1. — De invoer van het hoornvee, bestemd voor het verbruik der stad, is, te rekenen van heden slechts toegelaten op de dinsdagen, woensdagen en donderdagen, van 10 tot 12 uren voormiddag. De invoer zal slechts kunnen gebeuren langs de Maastrichterpoort, alwaar de beesten door eenen veearts zullen onderzocht worden.

Art. 2. — Tot verder orde, zal geene hoornbeest, van den vreemde komende, in de stad kunnen stationneeren. Zij zal niet door de stad mogen geleid worden dan op de gemelde dagen en uren, en zij zal in elk geval moeten gewaarborgd zijn door een certificaat der overheid van de plaats waar zij van komt, bestadigende dat de runderpest er niet heerscht.

Art. 3. — De overtredingen zullen gestraft worden met eene boete van vijf tot vijftien franken.

Alles welkom!

Wij lezen in eene brusselsche correspondentie:

In eene onzer groote steden, stonden twee « zusterkens der armen » voor de deur van eenen rijken vrijdenker; zij vroegen eene aalmoes voor hunne zieken en hunne oude mannekens. De meester kwam voor en, de twee zusterkens ziende, schoot hij los in gramschap. De goede nonnekens bleven kalm en stilzwijgend. Hun geduld voerde den drift van den vrijdenker ten top. In zijne uitzinnige woede, verhief hij de hand en eene geweldige kaakslag kletste op het zacht gelaat van een der zusters. Deze bleef onbewogen en dengenen aanschouwende die haar had geslagen, zegde zij met eenen engelzooeten glimlach; dat is voor mij, mijnheer; nu, iets voor mijnen armen, als het u belieft. De vrijdenker, zonder een woord te spreken, voegde drij honderd franken bij zijnen kaakslag.

Efracctien.

Bij besluit van den 25 januarij 1867, Litt. C, heeft de Bestendige Deputatie van den provincialen Raad van Limburg de prijzen der granen, die tot grondslag moeten dienen voor de afrekening der renten en pachten in natuur aan het domein en de openbare gestichten verschuld, voor het jaar 1866 vastgesteld als volgt:

Tarwe, den hectoliter.	fr. 27,54
Rogge, »	» 16,59
Gerst, »	» 16,01
Spelt, »	» 10,03
Haver, »	» 8,36

De Chineezers te Parijs.

Onder de wonderlijke dingen, die te Parijs in de tentoonstelling zullen staan, moet men eene chineezersij noemen — de vischvangst door de vogels toegepast. Die visscherij is zeker heel origineel. De Chineezers zijn er in geluk, vogels af te richten op die vangst, zoo goed als wij valken op de jacht hebben kunnen africhten. Het is de zee- of wateraaf (cormaran), die voor dit werk wordt gebruikt. Die vogel wordt gevoed met kleinen visch en geleij van groenten. Eens gedresseerd, zet men hem op den boord der schuit, en op het signaal dat de visscher geeft met zijnen riem, plonsd de vogel in het water, duikt en komt met eenen visch boven. Om nu te beletten, dat hij den visch niet inslikt, nipt men eenen ring toe, die beneden aan den hals is vastgemaakt. Honderden booten, bezet door 10 of 12 wateraaf, ieder, liggen op de rivieren en meren. Des avonds maakt men de vogels los en laat hen vrij en ongehindert hun aas zoeken. De wateraaf wordt in alle deelen der wereld gevonden. Eene bijzonderheid van dien vogel, is het inslikken van den visch: met behendigheid werpt hij dezen in de hoogte, zoodanig dat hij met den kop naar beneden in zijnen bek valt. Bij het inslikken worden natuurlijk de vinnen van den visch plat gestreken. De visscherij zal te Parijs worden uitgevoerd op de meren van het Champ-de-Mars.

Sterfgeval.

Donderdag heeft te Luik de begraafplaats gebad van den heer J. Desoer, oudlid der Kamer van Volksvertegenwoordigers.

Onder de lijkgebeden werd een zeer schoone *Miserere* uitgevoerd, van Allegri. Dit stuk wordt te Rome maar eens jaars uitgevoerd, en niemand wordt toegelaten er kopie van te nemen. Donizetti, het gewrocht gehoord hebbende, onthield het geheel en al, schreef het op, en gaf eene copie zijner hand aan den heer Desoer, toen deze in 1846 Rome bezocht.

Men heeft dit kostelijk handschrift onder de papieren des overledenen gevonden. De heer Desoer had er, in nota, bijgevoegd, dat hij wenschte dat dit *Miserere* bij zijne begrafenis zoude uitgevoerd worden. Die wensch werd dan ook stipt nagekomen.

Gisteren morgen heeft men te Coninxheim in het veld, het lijk gevonden van den genaamden Michel Ory van deze gemeente. Het lichaam droeg duidelijke blijken van mishandeling, zoodat het buiten twijfel is dat er een moord is gebeurd. Het gerecht van ons tribunaal heeft zich dadelijk ter plaats begeven om de noodige instructie te doen; doch tot op dit oogenblik heeft men de plichtigen niet ontdekt.

— Er is, volgens eene korrespondentie, een gerucht in omloop, dat M. Frère, nog in den loop van dezen weigevenden zijtid, een ontwerp van douane-vereeniging met Frankrijk, in de Kamer, zou nederleggen. Er zou van niets minder kwestie wezen dan van het inrichten der regie op den tabak, welke zou toelaten verscheidene belastingen te verminderen en in de nieuw outworpen uitgaven te voorzien.

— Men schrijft uit Luik, 26 januarij: In de statie van Guillemins alhier, is eene afschuwelijke misdaad gepleegd. In die statie werkten twee broeders; een hunner was zoo laf geweest zijne moeder te mishandelen, en zulks werd hem door zijnen broeder verweten. Daarop ontstond er eene discussie en de ongeLUkkige, welke schaamteloos genoeg geweest was om zijne moeder te mishandelen, doonde zijnen broeder, die voor haar partij trok, doodlijk met messteken. Daarna hervatte hij zijn werk, juist alsof er niets gebeurd ware, ofschoon zijn broeder lag te zieltoegen. 's Avonds werd hij aangehouden. Het is de genaamde Lodewijk

S., lampist, oud 23 jaren; zijn broeder is aardewerker en 26 jaren oud.

— Te Anthe is door den baron de Senzeille, een wild verken geschoten, dat 320 ponden weegt.

— Ten gevolge van den dooi drijft er veel ijs op de Maas. Eergisteren was men hierbij van een zonderling schouwspel getuige. De aandacht der personen, welke over de brug gingen, werd eensklaps door jammerkreten opgewekt, en rond ziende, werden zij eenen aap gewaar, die op eene kleine ijschaal dreef. De zucht tot vrijheid had hem waarschijnlijk uit zijn warm hok gedreven, en in zijne onvoorzichtigheid had hij zich op het beweegbaar ijs gewaagd. Terwijl men dit schouwspel stond aan te zien, dreef de schaal ijs waar de vluchteling op zat, tegen den laatste pilaar van de brug; maar te vergeefs poogde hij aan land te springen; het arme dier was met de billen aan het ijs vastgevozen. Eindelijk kreeg men medelijden met den aap; men wierp hem eene koord toe en hij werd met de ijschaal en al aan land getrokken, waar men met een houwer het ijs los kapte, dat aan zijne billen kleefde.

— Volgens sommige ministeriele gazetten, zou de Koning geweigerd hebben Mgr Faict, bisschop van Brugge, op nieuwjaarsdag te ontvangen. Er is geen woord van die tijding waar!

— Eergisteren had er in het justitie-paleis te Brussel een kluuchtig geval plaats. De rechtbank van eersten aanleg hield zich met eene echtscheiding bezig. Een meisje als getuige opgeroepen, werd verzocht om den eed af te leggen. De voorzitter deed haar de gewone vraag: « Zijt gij de bloedverwante van M. X...? » — « Neen, antwoordde de getuige, maar ik ben zijne natuurlijke dochter. » De aanwezigen, welke niet talrijk waren, aangezien de zaak met geslote deuren werd behandeld, hebben om deze naïveteit fel gelachen.

— Men schrijft uit Brugge, 26 januarij:

De schurkerij is slim, en vindt elken dag nieuwe middeljes uit om slachtoffers te maken. Het volgende zal bewijzen, dat de inbedding der dieven en dievinnen nog verre is van uitgeput te zijn. Eene vrouw van zekeren leeftijd begaf zich alhier in een goederen-magazijn der St-Jacobsstraat, en kocht er verschillende stoffen, tot beloop eener som van 80 franken. De aankopen gedaan zijnde, zegde de vrouw geen geld bij zich te hebben, maar vroeg, dat de winkelmeid met haar zou medegaan bij den persoon, voor wie het goed gekocht was. Men haaste zich aan dit verzoek te voldoen, en de meid droeg het pak.

De twee vrouwen trokken langs de Oostendestraat en hielden stil voor het Karmelieten klooster, waar zij binnentraden; de koopster vroeg aan de portier eenen der paters te noemen, dien zij bij zijnen naam noemde. Aanstonds kwam de pater bij haar, wien zij zegde eene mededeeling te moeten doen, aan welke de dienstmeid vreemd moest blijven. Het geheim dezer mededeeling was noodig — want daarin stak de list. De pater niets erg vermoedende, deed een toestemmend teeken. Hij verwijderde zich, en wenkte daarna de dienstmeid hem te volgen. « Ga met den pater mede, zegde de koopster stil; hij zal u uwe rekening betalen. »

De dienstmeid volgde, maar hoe stond zij te zien, als de pater haar uitnodigde neder te zitten, in eenen biechtstoel... De meid maakte eenige opmerkingen, en de pater herhaalde zijne uitnodiging. — Ik heb niet noodig te biechten, gaf zij tot antwoord. Ik kom om mijn geld. — Hoe, vroeg de pater, kwaamt gij niet om uwe biecht te spreken? De dame, die u verzegelde, zegde mij dat gij wenschet te biechten, dat gij een weinig doof waart, en daarom eene bijzondere plaats begeert. Ik heb uwen wensch voldaan.

Dit antwoord was een licht voor de dienstmeid. Zij loopt de kamer uit, naar het andere vertrek, bij de koopster, maar deze had reeds de plaat gepoetst en met het pak goederen het hazepad gekozen. Ze loopt nog.

— Men schrijft uit Brugge, 25 januarij:

De groote hoeveelheden sneeuw heeft veel schade in de sperrebosschen en boomgaarden veroorzaakt; in het veld ziet men zelfs hier en daar gescheurde en uitgeworpen boomen van hoogen stam. Men spreekt onder andere van een grooten boom met een schrikkelijk gedruisch op het kasteel van Elverdinge gevallen. Deze boom had zeven voet in den omvang, en groeide op den kant van 't water. Het dak en verscheidene vensters van het kasteel zijn zeer beschadigd.

— Eene jonge en bevallige appelcienen-verkoopster had hare koopwaren, in eene zeer bedrijvige straat der stad Luik ten toon gesteld; zij glimlachten en scheen tevreden, want de klanten kwamen talrijk op. De kleine koopvrouw had in de straat een man oppemerkt, die

er verdacht uitzag, en altijd heen en weer ging. Eensklaps ziet zij dien persoon eenen jongeling aanspreken, van een schoonen regenscherm voorzien, en hem geld geven. « Mijn jonge vriend, zegt hij, zocht gij de goedheid willen hebben, mij drie appelcienen bij de vrouw te koop; twee voor u en de derde voor mij? Het is zoo aardig dat ik ze zelf ga koop, vrees niets en geef mij uwen regenscherm, hij zou u hinderen. » De jongeling, vertrouwen hebbende, nam dit voorstel aan, maar hij moest eenige oogenblikken wachten, alvorens de vruchten te ontvangen. Hoe stond hij te zien! toen hij den appelcienen in handen wilde geven van zijnen gewaanden weldoener, was deze niet meer te vinden, evenmin als de regenscherm; beiden waren verdwenen.

— De brigade der gendarmerie van Mouscron heeft tien deerteurs van ons leger aangehouden, die eerst naar Frankrijk gevluht waren en voor het vreemd legioen nietaanaard geweest zijnde, zich voorgenomen hadden, naar Indië te gaan, en België nog eens door te trekken.

— Moeder, vroeg een meisje, wat is toch een telegraf?

— Een telegraf mijn kind, dat is een ding... Als men het iets mededeelt, dan weet men het oogenblikkelijk te Parijs en geheel Europa door.

— Wel, moeder, dan zijt gij eene kleine telegraf, want wanneer men u iets zegt, weet men het terstond in geheel de stad.

— 't WAS BETER. — Een echtpaar, dat sedert bijna 25 jaren meestendeels in oneenigheid met elkander leefde, zat aan tafel over hun huwelijk te spreken, toen de vrouw, met eenen glimlach op het gelaat, den man aldus aansprak:

— Man, den 15 van deze maand vieren we ons 25jarig huwelijksfeest.

— Och, neen, vrouw, was het antwoord, we willen nog 5 jaren wachten, en vieren dan den derdighjarigen oorlog!

— ZIJ OF IK. — Men vroeg aan eenen zinneloze, die in een geneeskundig huis geplaatst was, hoe hij daar was gekomen. Hij antwoordde: — De wereld zegde dat ik zot was; ik zegde integendeel dat de wereld zot was, en... men heeft mij overschreeuwd.

— ZOO ZIJ DE KASSIERS. — In tegenwoordigheid van eenige actionnaires maakte de bestuurder eener maatschappij den lof van zijnen kassier; hij is bescheiden, zegde hij, eerlijk en ordelijk. Op dat oogenblik bracht men hem eene telegraphische depeche.

— Zij komt van mijnen kassier, vervolgde hij, die mij uit Londen bericht, dat hij met honderd duizend francs vertrokken is... Gij ziet het, mijnheeren, hij is bescheiden, want hij had even zoo goed een miljoen kunnen meemen; hij is eerlijk, dewijl hij het beken en niemand wil doen verdenken; ordelijk, dewijl hij mij terstond van de uitgave kennis geeft.

— Heer directeur, antwoordde een der actionnaires, in den tijd dien wij beleven, ben ik gedwongen te bekenen dat gij gelijk hebt.

— DE MODE. — Een geestige schilder had op bevel van prins Napoleon eene groote aquarelle gemaakt, die eene verzameling van al de kleedingen der verschillende volkeren verbeeldde.

De Fransman alleen stond er op in de kleeding van onzen eersten vader, maar hij droeg verscheidene stukken ellegoed onder iederen arm.

— Wat betekent dat? vroeg de prins bij het onderzoek der schilderij.

— Wel, was het antwoord van den artist, op het oogenblik dat ik den Fransman op het papier bracht, herinnerde ik mij zijne kleeding van den vorigen dag niet, en ik kende de mode van heden evenmin. Daarom heb ik hem de noodige stoffen onder den arm gegeven, opdat hij zich kleede volgens zijn goedvinden.

— Een oud Fransch generaal passeerde onlangs een regiment in revue. Toen hij voor de derde compagnie van het tweede bataillon aangekomen was, bleef hij stilstaan met oogen schitterend van voldoening. — Een ferm soldaat! mompelde hij, terwijl hij zijne officieren eenen krijgsman van hooge gestalte en mannelijke houding aanwees. — Terzelfder tijd ging hij naar den soldaat, en naarmate hij hem naderde, zag hij eene medalie op zijne brede borst schitteren. — Welnu, kameraad, gij dient sedert langen tijd? vroeg hij. — Sedert twaalf jaren, antwoordde deze. — Zeer wel, en ik zie, dat gij een dappere zijt, Gij hebt de medalie verdiend. — Ja, generaal. — Gij hebt die in den Krim verdiend? — Ik ben er niet geweest. — Ah! ongetwijfeld in Indië? Neen, generaal. — Dan in China? Neen, generaal. — Maar drommels, waar hebt gij dan uwe medalie verdiend? — Generaal, ik heb ze hier verdiend; de verledene week bij de prijskamp was mijn verken het vetste; men heeft mij die medalie gegeven, en drommels! ik draag ze.